

Pohjannaulalla päähän

Väinämöinen, Sampo ja Kalevala. Pakanuutta, kansanuskoa, kadonnutta aikaa. Kristinusko syrjäytti vanhan tavan elää luonnosta ja luonnossa. Sai Ukko väistyä taivaalta ja Tapio syvemmälle korpeen. Osa kirjattiin ylös. Loput poljettiin turpeeseen.

Vielä menneellä vuosisadalla vanhat uskomukset, sanat, tavat elivät kirkon rinnalla. Kannel säesti. Joskin piilossa ja ristin varjossa, sulauttamana. Mutta eivät saaneet kokonaan hävitettyä, joten laitettiin palvelemaan uutta isäntää. Nykyinen suomenusko on vain kalpea kuvitelma menneistä. Kopio. Aikuisten piirileikkejä. Haaveillaan kadotettua.

Jos löydät metsästä hiiden tai juhannuksena juhlit Ukkoa, teetkö syntiä? Vai historiaa, pohjoista kulttuuria? Sampo ja Ilmarinen haluttuja pakananimiä edistämään markkinataloutta. Lempo ei niinkään. Perkele pahin mahdollinen.

Otamme menneisyydestä osia, joilla huvitamme toisiamme. Hyödyntämään maallista elämää. Tavan vuoksi muistamme, juhlimme. Nostamme hetkeksi jalustalle, mutta käännämme selän ja unohdamme vuodeksi.

Katso taaksesi! Pakanuus on osa meitä, kieltä ja perimää. Isien, äitien tapaa toimia. Rauhoittua luonnon keskellä, minne kirkot aina tuotu muualta. Eri kulttuureista.

Elämme Kainuussa, jonka kuninkaaksi ja rahavuoren vartijaksi Kaukamo kastettiin, kun Väinämöisen oli aika lähteä. Pohjoisen usko, ilmaston muovaama. Muiden lainaama.

27.02.2018 Mika Keränen